

az egyes műveknek, hanem az egész életműnek – „uralt iróniája” magában foglalja a választás lehetőségét, mi több, szükségyszerűségét. A SZERZŐI TEVÉKENYSÉGEMRŐL szerzője magát „*legszívesebben könyveit olvasójának... nem szerzőjének*”⁸⁴ tekinti, vagyis a szerzőiség szempontja nem külső, hanem nagyon is belső, életszerű nézőpontot jelöl. Így a kierkegaard-i irónia – szemben a schlegeli és a Paul de Man-i „posztmodern” iróniával – nem csupán retorikai-textuális (nyelvi), hanem az életmű egzisztenciális kategóriája is lehet: a szókratészi irónia átértelmezett, „(poszt)modern”⁸⁵ változataként.

Podmaniczky Szilárd

HAPPY BIRTHDAY TO YOU!

Még nem nyitottam ki a szemem. A paplan forró volt és könnyű, a fejemben súlyok kergették egymást, mintha fölfognám a véráram lüktetését. Tompa fájdalom ült a tarkómon. Ha kinyitom a szemem, tudtam, szédülni fogok. Próbáltam visszaaludni, egy-két óra óriási nyereség lehet, megkímélhet a józanodás első, legborzalmasabb szakaszától, amikor semmi nincs a helyén, az erőm leghalványabb szikrája is elhagy, minden mozdulat ötször akkora energiát és figyelmet kíván, és csöppet sem lennék meglepve, ha egyszer ilyenkor a szemem láttára szakadna ketté a világ.

Első mozdulatomra, hogy talán iszom egy pohár vizet, és beveszem a fájdalomcsillapítót, hideg levegő rohant a takaró alá. Megborzongtam és reszkettem. Aztán forróság futott végig rajtam, és előtört a víz. A lábammal párszor megemeltem a takarót, hogy minél jobban reszkessek és izzadjak, hogy kiizzadjam a mérgeket. Minden egyes forró hullám közben arra gondoltam, a paplanba költözik át belőlem a rosszullet, és majd ha jó része átment, kiugrom alóla.

Furcsa szagot fogott az orrom, áporodott mész és ruhák szaga volt, a padló felől sugárzott a hideg.

Harmadik napja ünnepeltük a születésnapomat, így megy már évek óta, és ha ezt kibírom, mintha tényleg újra születnék.

Már az első éjszakán elhagytuk a lakásomat a többiekkel, kisebb megszakításokkal ébren voltunk, és vonultunk egyik helyről a másikra. A harmadik nap után még elképzelni is borzalmas volt a konyhámban hagyott halászlé szagát. Majd valahol összeszedem magam, lehet, hogy itt, és hazamegyek. Nem bírom tovább, tegnap éjjel az esőben már apró, színes manókat láttam a villámfényben.

Egy idő elteltével jobban éreztem magam, résnyire kinyitottam a szemem. A szobá-

⁸⁴ Kierkegaard: SZERZŐI TEVÉKENYSÉGEMRŐL. 19.

⁸⁵ Sőt modern *vagy* posztmodern, netán modern *és* posztmodern, esetleg mindkét variáció (és/vagy) egyszerre, de lehet, hogy egyik sem – a választás sokféle lehet. A híressé vált dekonstrukciós formula szerint: „sem a »vagy/vagy«, sem az »is/is«, sőt még nem is a »sem/sem«, miközben ugyanakkor nem teljesen mellőzzük ezek logikáját”. Idézve in: Smyth: A QUESTION OF EROS. 142. Egyébként Smyth J. H. Miller FICTION AND REPETITION című könyvéből veszi a mondatot, Miller pedig Barbara Johnstontól.

ban sötét volt még, autó hangját hallottam, lámpái a redőny résein át fénycsíkokat húztak körbe a szobán. Nem mozdultam. Egyre több autó jött, hajnalodik, gondoltam. Az ablaktól pár méterre feküdtem. A szemem nedves volt és égett, az autók csíkjai elmosódtak, mintha zebrák rohannának körbe a falon dübörögve. Emeletes házakhoz szoktam, ott ilyen ritkán látni, gondoltam, és azonnal azt is, vajon hol lehetek már megint.

Összeszedtem magam, hogy fölülök, és iszom egy pohár vizet, mikor valami meglegyintette a tarkómat. Mintha csak álmodnám. Nem mozdultam. A valami könnyű súlya a tarkómon maradt. Mintha egy állat próbált volna a fejembe belépni, épp ott, ahol a tompa fájdalom lüktetett. Óvatosan elhúztam magam, és megfordultam. Dupla ágyban feküdtem, valaki aludt mellettem, csak a feje búbja látszott ki, a haja, ahogy csomókban a párnára terül, és hosszú karja, amelynek ujjhegyei a tarkómra hullottak.

Kimásztam az ágyból, már világosodott, a szobában pár foknál nem volt melegebb. Az ágy végénél megtaláltam a ruháimat, felöltöztem, de a táskámat nem találtam.

A hely ismeretlen volt, de nem lepődtem meg rajta, megszoktam az ilyesmit, csak arra gondoltam, hogy már megint...

Kimentem a szobából, a konyhában vizet ittam, és megmostam az arcom. A konyhaablakon az udvarra láttam, ahol száraz, összevágott fák heverték, mellette egy kisebb gyümölcsfa, talán meggy. Az ég borult volt, őszi pára csorgott a fa törzsén. Kiléptem az udvarra friss levegőt szívni. A szomszédból rám köszönt egy férfi, visszaköszöntem.

Bementem a házba, hogy megkeressem a táskám és hazainduljak. Amíg keresgéltem, kivilágosodott. Az ágyban megmozdult a valaki, lehajtotta arcáról a takarót, de a szemét nem nyitotta ki. Egy öregember. A száját mozgatta, próbálta a nyálát visszanyelni. Az egész házat hirtelen bejárta a félelmem. Nem tudtam, hogy kerültem ide, és ki ez az öreg, aki mellett aludtam. Próbáltam az utolsó képet visszakeresni, de amire emlékeztem, már nem tudtam, melyik naptól van.

Az öreg kínkeservesen tett egy fél fordulatot az ágyban, magas hangon, szinte sipítva és nyöszörögve mondott valamit: „Megjöttél?”

Nem tudtam, magában beszél csak, vagy válaszolnom is kell. Pokolian éreztem magam. Még egy darabig bizonytalankodtam a táskám miatt, aztán úgy döntöttem, nem érdekes, csak innen tűnjek el. Alighogy rászántam magam, autó állt meg az ablak alatt, a lámpáit kikapcsolta. Újra izzadni kezdtem a hideg és bűzös ruháimban. Kezem-lábam remegett az idegességtől. Már késő volt kimenteni a házból. El kell rejtőznom, gondoltam. De az egész ház két sivar helyiségből állt, nem volt hová mennem. Kinéztem az ablakon, nem rendőrautó. Ettől kicsit lehiggadtam, de abban a pillanatban kopogtattak az ajtón. Eligazítottam magamon a ruhát, a hajamat is, nem volt mit tenni, kinyitottam az ajtót. Jó napot, mondta a férfi sárga overallban, a kezében orvosi táska. Jó napot, doktor úr, válaszoltam, jöjjön be. Hogy van az öreg, kérdezte. Hát... mondtam, de az orvos nem várt választ, bement a szobába, és az ágy mellé húzott egy széket. Tegnap jött, kérdezte. Úgy valahogy, igen, mondtam, és lassan beleéltem magam a szerepbe, vagyis gondoltam, ha rendesen beleélem magam, megúszhatom.

Az orvos megvizsgálta a mozdulatlan öreget, én az ajtóban várakoztam. A széket visszarakta, összehajolt, megállt mellettem az ajtóban. Gondolom, mondta, nem akarja kórházba vitetni, ismerem harminc éve, itthon akar meghalni. Mi baja van, kérdeztem. Az orvos a levegőbe nézett. A szervei, mondta, kellene egy speciális műtét, azzal még pár évig kihúzhatná, de lehet, hogy lábra is bírna állni. Mi a vélemény? Nem tu-

dom, válaszoltam, a kezem jéghideg volt. A műtéthez másfél millió kellene, mondta. Hát most mit mondjak, válaszoltam. Maga tudja, mondta, vállamra tette a kezét, aztán elindult, de az ajtóban még megállt: próbáljon valami ételt beletuszkolni, reszelt zöldséget vagy gyümölcsöt meg folyadékot. Eddig ki gondozta, kérdeztem. Én; holnap is benézek, válaszolta az orvos, és elment. Nagyon fújattam.

Az öreg felé fordultam, aki alig hallhatóan szuszogott, a szobában még világosabb lett. Átkutattam a zsebeimet, maradt-e pénzem. Csak pár rongyos papír zsebkendő. Átnéztem a fiókokat, a ruhaszekrényt és konyhaszekrényt. Sem pénzt, sem a táskámat nem találtam, csak pár edényt és egy megkopott öltönyt.

Na jó, elég, gondoltam, becsuktam magam után az ajtót, a kaput is, és elindultam a sáros utcán. Pár kerékpár, gyalogosok, némán bölintottunk egymásnak, miután végigmértek. Az utcán még hidegebb volt, a szél átfújta a ruháimat. Busz hangját hallottam a sarkon túlról, megszaporoztam a lépéseimet.

A busz tábláján két falu neve állt, soha nem hallottam róluk. Nem szálltam fel, pénzem sem volt, bár pár másodpercig néztük egymást a sofőrrel, aztán becsukta az ajtót. Nem tudtam volna elmagyarázni, vagy ha sikerül is, pénz nélkül biztosan nem enged föl. Elment. Hosszan néztem a busz billegő farát. Aztán elindultam utána.

Azt fontolgattam, becsöngetek valahová, és pénzt kérek, majd megküldöm. Rászántam magam. Szétnéztem, az utcán nem járt senki, egy nagyobb ház falán megnyomtam a csengőt. A kutya a kerítésig szaladt, némán szimatolt, nem ugatott. Nem jött ki senki. Újra csöngettem. A kutya felmordult, vártam még egy percet, de semmi.

A busz füstje még a nyirkos levegőben keringett. Mentem utána. Éhség és szomjúság fogott el, és fáztam. Az út enyhén emelkedett, az emelkedő után a piacra kanyarodott. Már messziről éreztem a pecsenyék szagát. A piacon használt ruhákat és élelmiszert árultak, rengeteg gyümölcsöt, zöldséget és a bódékban frissensülteket. Még egyszer átkutattam a zsebeimet, aztán arra gondoltam, legalább órát hordhatnak, most adnának érte egy ezrest. Az egyik használt ruháznál átfutott a fejemen, hogy a dzsekimet eladom, de épp előtte gomboltam állig, hogy meg ne fagyjak. Csak lődörögtem, de észbe kaptam, hogy ha lopni akarok, akkor azt gyorsan kell, amíg föl nem tűnök.

Félig kigomboltam a dzsekimet, és megindultam a kofasoron, mint akinek dolga van. Az egyik asztalkán halomban álltak a répák meg az almák, az árus a szomszédnak magyarázott, aki előtt kisebb sor állt tojásért. Kiemeltem pár koszos répát meg almát, bedobtam a dzsekim alá, visszagomboltam, megkerültem a sort.

A jéghideg répák és almák nyomták a hasamat, az ujjaimat már nem éreztem a hidegtől. Ha kimegyek a faluból, megfagyok, itt kell maradnom, és minden porcikám azt kívánta, hogy fedett helyen legyenek. Nem gondolkoztam sokáig, visszaindultam az öreg házához.

Furcsa volt, milyen otthonosan mozgok ezen az idegen helyen; benyitottam a házba. A dzsekimből kipakoltam a konyhában, benéztem az öregre, ugyanúgy feküdt, de ahogy közelebb léptem, csípte az orromat a szag. Beszart és bevizelt. Toporogtam egy darabig; ezt nem lehet kibírni, az étvágyam is elment. Újra végiggondoltam az egészet, a fejem már tisztult.

Az udvaron fát aprítottam, begyújtottam a konyhai sparheltben, vizet raktam föl. Pár percen belül langyos levegő keringett a konyhában, összenyitottam a szobával. A forró vízben megmosakodtam, nagyságrendekkel jobban lettem. Az öreget átforgattam az ágyamra, kimostam a seggét, kirángattam a szaros lepedőt az ágyból, bele-

nyomkodtam a forró, szappanos vízbe, az öreg alá beraktam az én lepedőmet, és kiszellőztettem. Csak itt álltam meg egy pillanatra, merthogy miért volt két személyre ágyazva? Mindegy, talán az orvos, gondoltam.

Hamarosan átmelegedtek a falak, a szaros lepedőt a vízzel kiraktam az udvarra. Néztem a kezemet, különösebb számvetés nélkül jutott eszembe, mi mindent fogtam már. A répát meg az almát lemostam, meghámoztam, az öregnek apróra vagdaltam egy tányérban.

Fölküldtettem az ágyban, a szemét nem nyitotta ki, néha a szemgolyó fehérje kivillant, de csak pár falatot bírtam beletuszkolni, és három korty vizet, gépiesen nyelt; erősen tartottam a fejét, meg ne fulladjon, és jó hangosan mondtam, mit csináljon: nyel, eszik, kortyol!

Visszamentem a konyhába, lerogytam a székre, kifáradtam. A maradék répát és almát lassacskán befalatoztam, raktam a tűzre, levettem a dzsekim, és próbáltam összeszedni magam, hogy megtervezzem a hazafelé vezető utat. Ma már nem indulok el, ebben biztos voltam. És arra gondoltam, holnap reggel úgyszólván jön az orvos, benne talán megbízhatok, elmondok neki mindent, kérek tőle pénzt, és elhúzódom innen.

Az öreg békésen aludt az ágyban, a melegtől lejjebb hajtotta magán a takarót. Leültem az ágy szélére, és csak arra tudtam gondolni, hogy teljen az idő, mielőbb jöjjön az orvos. Hosszúkat pislogtam, gondoltam, rám fér még egy kis alvás, és óvatosan visszabújtam az öreg mellé.

Már délután lehetett, mikor felébredtem, de már nem riadtam meg, helyzetemmel részben megbékéltem így, hogy valamelyest irányításom alatt tudtam a dolgokat, és volt tervem a kiszabadulásra.

Alkonyodott, a tűz parázsra égett, kimentem fát vágni. Az életlen balta nehezen vitte a vaskos tuskót, a félhomályban turkáltam a földet, hátha találok valamit, amivel megélezhetem, mikor megállt a kezem a földben. Éreztem, hogy néz valaki. Fölemeltem a fejem, a kertkapu mögött homályos alak álldogált. Próbáltam kivenni a szűrőkülsőben. Na, gondoltam, túljátszottam a szerepem, lebuktam. A baltát a földre dobva a kapuhoz mentem. Pár lépés után már láttam, hogy egy nő, ovális arca megcsillan az ablakon kiszűrődő fényben. Jó estét, mondtam. Jó estét, válaszolta. Bemehetek, kérdezte. Persze, és kinyitottam a kaput.

A konyhában helyet kínáltam, bentől kihoztam még egy széket. A villanyfényben ijesztően vörösre sírt szemét törölgette. Először azt gondoltam, hogy az öreg lánya, de mert nem akarta látni, és nem is kérdezett róla, ezt gyorsan elvettem, és bíztam, nyugodtan játszhatom tovább az öreg fiát; legalább reggelig.

A nő alig lehetett több negyvennél, és ha leszámítjuk a megduzzadt könnyzacskókat és a vastagra sírt szájvonalat, még csinosnak is mondhatnám. Azzal kezdte, hogy nem is tudja, hol kezdje. Vagy egy órán át hallgattam, közben besötétedett.

Nagy bajban volt: a faluban mindenki városi kurvának tartotta, mert csinos, és gyűlölik itt az idegeneket; mindenkinek a faluból, legfőképpen a szomszédos faluból kell nőszülnie. A férje iszik, mint az állat, tele van pénzzel, több száz hektáron dolgoztatja az embereit, de ő már a piáláson kívül nem sokat csinál. Elhagyni nem lehet, mert utánamegy és megöli, ezt megígérte; vagy a férfi testvérei ölik meg, mindegy. Az öngyilkossághoz nincs mersze, és mivel én is idegen vagyok itt, megérthetem.

Két kézzel fogtam a fejem. És valahogy nem tudtam előjönni azzal, hogy adjon pénzt, és én már itt sem vagyok. Ez neki nyilván nem megoldás.

Jöjjön, hozzon otthonról pénzt, és lelépünk, mondtam. Nem lehet, mert utánam jönnek, válaszolta, és ahogy kimondta, én is éreztem, ez túl nagy ár a szabadulásomért, nem szabad vállalnom.

Csend telepedett ránk, abbahagyta a sírást, próbáltam segíteni: mi lenne, ha megölné, mondtam. Nem lehet, már gondoltam rá, nekem akkor végem van, mondtá, de, esetleg, mi lenne, ha maga. Ettől teljesen lefagyott az arcom. Na nem, válaszoltam, azt nem. Megfizetem, rengeteg pénzt tart otthon, van vagy egymillió. Hallgattam. Én nem tudok ilyet... mondtam. Otthon fekszik, nincs eszénél most se, mondtá, jöjjön el velem, kérem, nagyon kérem, segítsen. Fölkaptam a dzseket, és várta, hogy menjek.

Nem volt szívem magára hagyni ezt a szerencsétlent, úgy gondoltam, ha megnézem, talán lenyugszik, legalább holnapig. Fölkaptam a dzseket, és elindultunk.

A férje a nappaliban feküdt, a keze lelógott a díványról, a szája nyitva. A nő kíváncsian méregetett, hogy mit találok ki. Hol rám, hol arra a hullarészeg kövér disznóra nézett, akinek hűséget esküdött...

És mi lenne, suttogtam, ha öngyilkosságnak látszana. Nem tudom, én nem értek ehhez, teljesen össze vagyok zavarodva, mondtá. Rá kéne gyűjtani a házat, mondjuk, mondtam, és jöttem elő a jobbnál jobb ötleteimmel, de a magam számára is meglepő érzéketlenséggel, mintha csak egy ötletbörzén dobálóznék velük. Gyűjtsa rá a házat, mondtam. Vagy temesse el a kertben. Az nem öngyilkosság, mondtá a nő. Igaz, válaszoltam. Vagy rakja be az autójába, és gurítsa bele a tóba. Van itt egy tó, mondtá a nő, a falutól két kilométerre. Akkor mire vár, kérdeztem. Segítsen, könyörgött.

Kimentünk a garázsba, megnéztük az autót, megmutattam, hogy kell beállítani a gázt, a sebességet, a kuplungot, de, mondtam, magának kell megcsinálnia.

Az autót már évek óta nem használták, a kerekei a felnin álltak. A falról lekaptam a pumpát, s bár már szédültem az egésztől, nem volt megállás. Amikor az első kerékkel végeztem, a nő finoman megfogta a nyakamat, és végigsimította az arcomat. Nem, mondtam, hogy magának kell végigcsinálni. Egy pillanatra eltűnt, míg a következő kereket pumpáltam, s egyszeriben a nyakamba szakadt az egész, hogy itt pumpálok egy ismeretlen ember autóját, egy vadidegen helyen, ahová fogalmam sincs, hogy kerültem, amott az öreg haldoklik, itt meg egy szemét gazembert segíték át a másvilágra. Gondoltam, amíg nem jön vissza a nő, elpucolok. Csakhogy nem volt hová, kint dermesztő hideg és köd szitált, az öreghez meg utánam jön.

Mire visszatért a nő, telenyomtam a kerekeket. A kezében egy köteg pénz, beletömte a dzsekim zsebébe. Nyolcszáz, mondtá. Bassza már meg, üvöltöttem, értse meg, hogy nem. A nő lehúzta a garázskaput. Csenedesebben, meghallják. Aztán azt csinál velem, amit akar, mondtá. Na, ne, mondtam halkabban, de a dühöm nem fogyott, és éreztem, a düh valahogy oldja a másnaposságomat. Ha én azt csinálom magával, amit akarok, akkor ugyanott van, ahol eddig, mondtam. Ez a patkány is azt csinált magával, amit akart. A nő visszahőkölt, nem tudta, mit mondjon, aztán mégis: de maga más.

Nem válaszoltam, elmarkoltam a nő kezét, visszamentünk a nappaliba, megfogtuk a férjét, és kivonszoltuk a kocsihoz, beraktuk a hátsó ülésre. Innen már maga csinálja, mondtam, és otthagytam.

Az öreg békésen feküdt az ágyon, halkan szuszogott most is. Föl-alá járkáltam. Hirtelen észbe kaptam: pénz. Ott volt a zsebemben. Nyolcszázezer, megszámloltam.

Már bőven benne voltunk az éjszakában, odakint csönd, az ég kiderült, a hőmérséklet fagypont alá süllyedt. Dobtam még pár hasábot a tűzre, elővettem a pénzt, hét-

százat leraktam az öreg mellé a székre, amin az orvos ült. Százat begyűrtem a zsebembe, és elindultam.

Amint kiértem a faluból, futásnak eredtem, hogy fölmelegedjek. Időnként hátrapillantottam, hogy ha autó jön, időben leálljak stoppolni. Nem jött semmi, de egy kilométer után elfáradtam, és fölmelegedtem. Aztán hirtelen fényszórók csaptak mögülem az útra, hosszú árnyékom elnyúlt vagy száz métert.

A kocsni megállt mellettem, az ajtó kinyílt. A nő ült bent, hátul a férje, ahogy beraktuk. Jöjjön, segítsen, egyedül nem tudok vele mit kezdeni, és hátramutatott. Hagyjon ki az egézből, mondtam, és magam sem értettem, pár másodperc múlva már bent ültem a kocsiban.

Az útról befordultunk a tó felé, az ég feketén csillogott a vízen. A víztározó erdős részén állt meg, ahol a földhányáson keresztül hosszú lejtő vezetett a tóhoz. A férfit nagy nehezen a vezetőülésbe tuszkoltuk, becsatoltuk, a nő beindította a motort, sebességbe rakta, én az alapjárat fölött egy kevéssel rögzítettem a gázpedált, a kuplungot egy botlalt kitémasztottam az üléshez, a lehúzott ablakon át egy madzaggal lehetett kirántani.

Mehet, kérdeztem a nőt. Mehet, válaszolta. Kezébe nyomtam a madzagot, gondolkodás nélkül megrántotta. A kocsni lassan gördült a tó felé. De a nő egyszer csak rohanni kezdett utána. Bassza meg, kiabálta, a lakáskulcsom bent maradt. Föltépte az ajtót, és beugrott az ülésre, a sötétben nem láttam, mit csinál. A kocsni egyre gyorsult, mire elérte a tó szélét, ment vagy harminccal. Szálljon ki, kiabáltam utána. A víz előtt egy bucska jobbról megdobta a kocsit, az ajtó becsapódott, rohantam utána. Még a vízben is ment, aztán elsüllyedt. Föl-alá rohangáltam a parton, a víz jéghideg volt. Gyerünk-gyerünk, biztattam magamban a nőt. A kocsni teteje eltűnt a víz alatt, az örvények lassan kipörögtek, a tó újra sima lett, csak a túlsó part felé futó hullámgyűrűk törték meg a felületét. Eltelt egy perc, kettő. Nem tudtam rászánni magam, hogy utánamenjek. Ellenkezőleg, lépésenként hátráltam. Amikor kiértem az útra, és újra elindultam a sötétben, zsebre vágtam a kezem, és valahogy úgy éreztem, nem történt semmi. És ezt egyre csak erősítettem magamban: semmi, az égvilágon semmi. Azt se tudom, kik ezek.

Még éjszaka elértem a szomszédos falut, vagy nagyobb város lehetett. A központban két taxi is állt. Beültem az elsőbe, egy fiatal srác hallgatta a rádiót. Azt mondják, holnap megenyhül az idő, mondtam. Jó is lesz, válaszoltam, majd' szétmegy a fejem a hidegfronttól. Merre, kérdezte. Egy kicsit hosszabb fuvar lenne, aztán mondtam a várost, és a kezébe nyomtam ötvenezret. Oké, mondtam, és megkönnyebbültem.

Amíg kiértünk a faluból, egy szót sem szólt. Csak aztán kérdezte meg: hazajött a férj? És röhögött. Ja, mondtam, meg kinyírtam két embert, egyet meg megmentettem. A srácnak az arca se rezzent: errefelé megesik az ilyesmi, gazdag vidék, gyorsan cserélnek gazdát a vagyonok. De ha adsz még százat, nem láttalak. Csak ötven van, mondtam, és már szedtem is elő. Jól van, válaszolta, akkor azt mondom, hogy csak az egyik feledet, mondjuk hátulról. És barom módon elkezdett röhögni: végre egy kis buli. Azt hittem már, mondtam, hogy várnom kell még egy hetet. De az a biztos. Igaz? Be nyomunk a haverokkal, mint az atom. Akkor lesz a születésnapom. Happy birthday to you, mondtam, és a rádióra rányomtam egy kis hangerőt.